

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **A. O.**, právně zastoupený JUDr. Filipem Chytrým, advokátem se sídlem Praha 2, Polská 40, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 272/2004 - 21 ze dne 21. 7. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Napadeným rozsudkem byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-6435/VL-19-P13-2003 ze dne 10. 3. 2004, kterým bylo rozhodnuto o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“). Stejným rozhodnutím bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 azylového zákona. Krajský soud neshledal důvodnost žaloby, když se ztotožnil se závěry žalovaného, podle nichž stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu. Zároveň nebyla ze strany soudu shledána žádná procesní pochybení žalovaného ve správním řízení. Proto soud žalobu s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

V kasační stížnosti podané osobně ke Krajskému soudu v Ostravě dne 19. 9. 2005 stěžovatel označil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Vytýká přitom žalovanému, že si neopatřil dostatek podkladů pro posouzení jeho žádosti, což vedlo k nesprávnému rozhodnutí. V tom spatřuje mj. porušení zásady objektivní pravdy ve smyslu § 3 odst. 4 a § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů. Soudu pak stěžovatel vytýká, že o jeho žalobě rozhodl bez nařízení jednání, ačkoli k takovému postupu nebyly splněny podmínky stanovené v § 51 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel sice zřejmě obdržel výzvu soudu k vyjádření svého souhlasu nebo nesouhlasu s projednáním věci bez jednání, té však nerozuměl, neboť neovládá český jazyk, v němž byla výzva sepsána. Proto nelze ze skutečnosti, že k výzvě nevyjádřil nesouhlas, presumovat jeho souhlas s projednáním žaloby bez nařízení jednání. Z těchto důvodů stěžovatel požaduje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž požádal Nejvyšší správní soud, aby jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že kasační stížností napadený rozsudek byl stěžovateli doručován do vlastních rukou prostřednictvím držitele poštovní licence, a to na adresu P. s. H., N. K. 5, H. – D. S.. Tato adresa byla stěžovatelem uvedena v jeho žalobě i na kasační stížnosti; na uvedené adrese byly podle záznamů v soudním spise stěžovateli úspěšně doručovány jiné soudní písemnosti. Podle informace o pohybu cizince z Evidence žadatelů o azyl založené v soudním spise, byl stěžovatel od 6. 1. 2004 do 5. 9. 2005 hlášen na adrese uvedeného pobytového střediska. Zásilka obsahující kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu však byla soudu vrácena zpět spolu s přípisem držitele poštovní licence, podle kterého nebyla zásilka v úložné době vyžádána. Podle záznamu na vrácené zásilce byla zásilka dne 18. 8. 2005 uložena na provozovně držitele poštovní licence a stejného dne bylo toto uložení stěžovateli oznámeno spolu s výzvou k vyzvednutí si zásilky. Dne 26. 8. 2004 byla stěžovateli učiněna druhá výzva k vyzvednutí si zásilky. Zásilka s rozsudkem krajského soudu byla na poště uložena do 2. 9. 2004. Součástí spisu je i doručenko pro doručení soudním doručovatelem, podle níž si stěžovatel převzal rozsudek dne 5. 9. 2005 od soudního doručovatele. Jako adresa stěžovatele je na této doručence uvedeno: P. s. H., N. K. 5, H. – D. S..

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty podle tohoto ustanovení nelze prominout. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle odst. 2 téhož ustanovení lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle odst. 3 téhož ustanovení připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Podle § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. V souladu s § 106 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal, přičemž lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu. Podle § 42 odst. 5 s. ř. s. se pro způsob doručování užijí obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení, nestanoví-li tento zákon jinak. Podle § 46 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), nebyla-li fyzická osoba zastižena na adrese jejího bytu, pracoviště nebo místa, kde se zdržuje, a písemnost jí nebyla doručena ani na jiném místě, doručující orgán písemnost, která jí má být doručena do vlastních rukou, uloží. Podle § 50c odst. 1 o. s. ř. byla-li písemnost uložena, zanechá se v místě doručování adresátu výzva, aby si písemnost vyzvedl. Podle § 50c odst. 4 o. s. ř. nebude-li uložena písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, vyzvednuta do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Podle § 50f odst. 9 o. s. ř. není-li dokázán opak, považují se údaje uvedené na doručence za pravdivé. Podle § 133 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. pak skutečnost, pro kterou je v zákoně stanovena domněnka, jež připouští důkaz opaku, má soud za prokázanu, pokud v řízení nevyšel najevo opak.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla stěžovatelem podána opožděně.

V daném případě byl rozsudek krajského soudu doručován držitelem poštovní licence na adresu, kterou stěžovatel uvedl ve své žalobě a na níž se měl podle evidence pobytu žadatelů o azyl v době doručování písemnosti zdržovat. Ze záznamu na vrácené zásilce vyplývá, že zásilka obsahující napadený rozsudek byla uložena dne 18. 8. 2005 na provozovně držitele poštovní licence; ze záznamu naopak nevyplývá, že by se adresát zásilky v místě doručování v době pokusu o doručení nezdržoval. Podle Evidence žadatelů o azyl měl stěžovatel v době doručování rozsudku, jakož i po celou úložnou dobu, na uvedené adrese nahlášen svůj pobyt. Na dokladu o doručení rozsudku prostřednictvím soudního doručovatele ze dne 5. 9. 2005 je u stěžovatele rovněž uvedena adresa P. s. H.. Stěžovatel ani v kasační stížnosti netvrdil, že by se na uvedené adrese v době doručování nezdržoval, ostatně totožnou adresu uvedl v záhlaví kasační stížnosti. Proto má Nejvyšší správní soud za prokázané, že se stěžovatel v místě doručování v době pokusu o doručení zdržoval. Vzhledem k tomu, že doručka, jež je založena v soudním spise, obsahuje všechny náležitosti stanovené právním řádem, potvrzuje pravdivost toho, co je v ní potvrzeno, není-li prokázán opak (§ 50f odst. 9 o. s. ř.). S ohledem na výše uvedenou právní úpravu považuje Nejvyšší správní soud údaje obsažené v záznamu provedeném držitelem poštovní licence na vrácené zásilce za prokázané.

Z výše uvedeného má tedy Nejvyšší správní soud za prokázané, že zásilka obsahující rozsudek byla uložena dne 18. 8. 2005 u držitele poštovní licence a že stěžovatel byl o tomto uložení právním řádem předpokládaným způsobem vyrozuměn. Lhůta 10 dnů od uložení zásilky podle § 50c odst. 4 o. s. ř. tak začala běžet v pátek 19. 8. 2005 a skončila v pondělí 29. 8. 2005. Vzhledem k tomu, že si stěžovatel do tohoto dne přes řádně učiněnou výzvu zásilku nevyzvedl, je nutno tento den považovat za den doručení napadeného rozsudku krajského soudu, a to i v případě, že by se stěžovatel o uložení zásilky nedozvěděl (§ 50c odst. 4 o. s. ř.). Uvedený závěr o nastoupení fikce doručení zásilky platí i přesto, že stěžovatel v kasační stížnosti jako den doručení uvádí datum 5. 9. 2005, tedy datum, kdy mu bylo rozhodnutí předáno soudním doručovatelem. K tomu soud uvádí, že za den doručení rozhodnutí, od kterého počíná běžet lhůta k podání kasační stížnosti, nelze považovat den, kdy stěžovatel zásilku osobně převzal, pokud se tak stalo poté, kdy již uplynula desetidenní úložní doba, jejíž poslední den se považuje za den doručení, i když se adresát o tomto uložení nedozvěděl. Vzhledem k tomu bylo stěžovateli rozhodnutí krajského soudu doručeno na základě uplatnění fikce doručení dne 29. 8. 2005. Dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti tedy začala běžet v úterý 30. 8. 2005 a skončila v souladu s výše cit. ustanoveními s. ř. s. v pondělí 12. 9. 2005, což byl také poslední den, kdy bylo možné předat kasační stížnost buď Krajskému soudu v Ostravě, nebo Nejvyššímu správnímu soudu, popř. jednomu z uvedených soudů tuto stížnost zaslat prostřednictvím držitele poštovní licence. Jak Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, stěžovatel v dané věci adresoval kasační stížnost sice správnému soudu, tj. Krajskému soudu v Ostravě, avšak podal ji tomuto soudu osobně až v pondělí 19. 9. 2005, tj. po lhůtě k podání kasační stížnosti stanovené v § 106 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud byl proto nucen kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděně podanou, aniž by se mohl zabývat její důvodností. S přihlédnutím k § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu